

THÁI THUỘNG CẢM ỨNG THIÊN

Tập 53

Chủ giảng: Lão pháp sư Tịnh Không

Địa điểm: Tịnh tông Học hội Singapore

Thời gian: 11/07/1999

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Chư vị đồng tu, chào mọi người! Khổng Lão Phu Tử nói cả đời ngài dạy học là “thuật lại mà không sáng tác”. Thích-ca Mâu-ni Phật 49 năm giáo hóa chúng sanh cũng là nói “thuật lại mà không sáng tác”, cũng chính là nói những đạo lý mà các ngài nói ra đều là quá khứ đời đời tương truyền lại, không hề có sáng kiến của riêng mình. Ngày nay người thế gian thông thường gọi là sáng tạo, Khổng Lão Phu Tử không có sáng tạo, Thích-ca Mâu-ni Phật cũng không có sáng tạo. Những gì mà Khổng Lão Phu Tử nói, ngài nói là do trước đây hoàng đế Hạ, Thương, Chu, Văn, Vũ, Chu Công truyền thừa lại; Thích-ca Mâu-ni Phật nói là cổ Phật quá khứ đời đời tương truyền lại, hoàn toàn không phải sáng tạo của bản thân. Chúng ta hỏi, vậy thì những đạo lý này rốt cuộc là ai sáng tạo? Không có ai sáng tạo, nói thật ra là tự nhiên lưu lộ ra từ trong tự tánh. Tự tánh của ai vậy? Là tự tánh của chính chúng ta, chắc chắn không phải là sáng tạo, trong kinh Đại thừa thường nói: “Tự tánh vốn đầy đủ trí tuệ, đức năng.” Do đây có thể biết, những gì mà đại thánh thể xuất thế gian nói với chúng ta hoàn toàn là lưu lộ tự nhiên của tự tánh, nhà Phật nói “pháp vốn như vậy”, một mảy may ý sáng tạo cũng không có, đây mới là thật. Nếu nói là do bạn sáng tạo thì đó là giả. Bạn sáng tạo là cái của bạn, không phải của tự tánh. Tự tánh vốn đầy đủ, tự tánh là bản thể chung của tất cả chúng sanh trong hư không pháp giới. Cho nên, nếu nói đó là sáng tạo của bạn thì tự nhiên sẽ không phải là lý thể chung của tất cả chúng sanh, đó không phải là chân thật.

Người hiện nay ý niệm sáng tạo rất nhiều, đây là mê, là phân biệt, là vọng tưởng, là chấp trước, những thứ từ trong vọng tưởng, phân biệt, chấp trước lưu xuất ra là trái ngược với tự tánh. Cho nên, chúng ta có suy nghĩ sáng tạo thì mê rồi, đã sai rồi. Cái sai lầm này không những đã đem đến tai họa cho bản thân, mà cũng đem lại tai họa vô cùng cho hết thảy chúng sanh, đại chúng xã hội. Đạo lý và chân tướng sự thật này chúng ta phải suy nghĩ nhiều, phải bình tâm mà quan sát, vậy mới có thể sáng tỏ. Nho và Phật dạy chúng ta phải tuân theo gốc đạo, gốc đạo là gì? Là căn bản của đại đạo, chính là nhất niệm tâm tánh, thể của nhất niệm

tâm tánh chính là hiếu, tác dụng của nhất niệm tâm tánh chính là trung. Cho nên thể và gốc của đại đạo là “trung hiếu” mà thôi, nếu chúng ta khởi tâm động niệm thì phải tuân theo căn bản. Đây là tâm hạnh lưu lộ ra một cách tự nhiên của thánh nhân thể xuất thể gian, dạy chúng ta tìm về nguồn cội của thiên mệnh. Thiên mệnh là gì? Thiên chính là tự nhiên. Do đây có thể biết, vốn dĩ hai chữ “thiên mệnh” này chính là tùy thuận tự nhiên, nguyên tắc của tự nhiên chính là thiên mệnh. Xuân sinh - hạ trưởng - thu thu - đông tàng, đây là thiên mệnh. Tuân theo tự nhiên, tùy thuận tự nhiên, đây chính là người khỏe mạnh nhất, người hạnh phúc nhất, người mỹ mãn nhất.

Người mà không phân giàu nghèo, không phân sang hèn, biết sống thuận theo tự nhiên, biết làm việc thuận theo tự nhiên, xử thế thuận theo tự nhiên thì người này chính là thánh nhân. Do đây có thể biết, phàm phu đã hoàn toàn trái ngược với tự nhiên, ngày nay chúng ta gọi là phá hoại hoàn cảnh tự nhiên. Như nói về thân người thì đôi chân là để đi, đi bộ là tự nhiên, ngồi xe thì đã không tự nhiên, là trái với tự nhiên rồi. Cho nên, người mà thường xuyên ngồi xe, đến khi về già thì đôi chân không thể đi lại được, đã mất cảm giác, đây là bị bệnh rồi. Tại sao những lão nông ở thôn quê lại khỏe mạnh như vậy, trường thọ như vậy? Vì họ thuận theo tự nhiên. Người sống ở trong đô thị, cái gì cũng hưởng thụ văn minh khoa học kỹ thuật, hoàn toàn trái ngược tự nhiên nên bệnh gì cũng đều có cả. Ở trong đây đạo lý quá sâu, sự tướng quá phức tạp, chúng ta phải suy nghĩ nhiều. Những lời tôi nói đây chính là nguồn gốc của tai nạn trên thế giới hiện nay, do chúng ta hoàn toàn trái ngược với đời sống tự nhiên, đã phá hoại hoàn cảnh tự nhiên, đây là loài người tự làm, cho nên quả báo vẫn phải tự chịu.

Làm sao để tự cứu đây? Những bậc thánh nhân này dạy cho chúng ta là “tương đồng với chí trời”. Chúng ta nghĩ xem, chí của thiên thần, thượng đế, Phật Bồ-tát là gì? Dùng lời Trung Quốc để nói thì hoàn toàn ở trung hiếu, hữu để. Tâm của đại thánh đại hiền là tâm thuần hiếu, chữ “hiếu” này, ở phần trước tôi đã giảng qua với quý vị, chính là “thật tướng các pháp” mà trong kinh Bát-nhã nói, chúng ta bình thường nói là “chân tướng của vũ trụ nhân sinh”. Chữ này ở trong văn tự Trung Quốc, văn tự là phù hiệu, hàm nghĩa của phù hiệu này là hư không pháp giới là một chỉnh thể, hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới là cùng chung một thể sanh mạng, “hiếu” là biểu thị ý nghĩa này. Trong kinh Đại thừa nói về “ta”, có ta chân thật. Hiện nay người thông thường nói “ta”, khái niệm này là sai lầm, cho nên Phật nói “không có ta”; “không tướng ta, không tướng người, không tướng chúng sanh, không tướng thọ giả”, đây là điều mà Phật nói với chúng ta.

Nếu như bạn minh tâm kiến tánh rồi thì có ta, có “thường - lạc - ngã - tịnh”, có ta chân thật. Ta chân thật không phải cái thân này, ta chân thật là hết thấy chúng sanh trong hư không pháp giới, đó là ta chân thật. Hiện nay chúng ta cho rằng cái thân này của mình là ta, hiểu sai rồi! Cái thân này chỉ là một vi trần trong hư không pháp giới mà thôi, chúng ta đem vi trần cho là ta mà quên đi cả hư không pháp giới. Trong kinh Lăng Nghiêm, Phật có nêu ra một thí dụ, thí dụ rất hay, ngài thí dụ biển lớn, biển lon là ta; nhưng mà trong biển lớn nổi lên một bong bóng nhỏ, bạn hiểu lầm cho rằng bong bóng là ta mà đã quên mất biển lớn. Cho nên, phàm phu không biết có pháp thân, người tu hành không thể chứng được pháp thân, nguyên nhân ở chỗ này.

Người minh tâm kiến tánh thì họ giác ngộ rồi, họ biết được, biết hết thấy chúng sanh là ta, cho nên khởi tâm động niệm đương nhiên là vì hết thấy chúng sanh, ý nghĩ tự tư tự lợi đã hoàn toàn đoạn tuyệt sạch sẽ. Đây là sự khác nhau trên nhận thức cơ bản giữa Phật Bồ-tát và phàm phu chúng ta, Phật Bồ-tát biết rõ chân tướng sự thật, còn chúng ta thì hoàn toàn đọa vào trong vọng tưởng, từ vọng tưởng khởi lên phân biệt, khởi chấp trước. Nhận biết thuần chánh chính là trí tuệ, trí tuệ này là tự tánh vốn đầy đủ, không phải đến từ bên ngoài. Sự nhận biết này khởi tác dụng là “hiếu - dưỡng - trung - tín”, nhân từ với dân, yêu thương với vật, đầy đủ là thuận theo tự nhiên, không có một mảy may tạo tác. Phàm phu mê quá lâu rồi, vô thủy kiếp đến nay đã mê mất tự tánh, cho nên trải qua đời sống như thế nào vậy? Thuận theo phiền não của mình, thuận theo vọng tưởng của mình, thuận theo tập khí của mình, đem nhất chân pháp giới ban đầu chuyển biến thành thập pháp giới, chuyển biến thành lục đạo luân hồi, chuyển biến thành ba đường ác. Chúng ta ngày nay là đang trải qua đời sống gì vậy? Nếu chúng ta thấy rõ ràng, thấy sáng tỏ rồi thì chúng ta ngày nay là đang trải qua đời sống của ba đường ác: súc sanh, ngạ quỷ, địa ngục. Tuy nhìn thấy thân thể giống con người, hình dáng giống con người nhưng tư tưởng, ngôn hành, đời sống của họ toàn là ngạ quỷ, súc sanh, địa ngục.

Ai biết được? Phật Bồ-tát biết được, người sáng tỏ thấy rất rõ ràng. Ba đường ác là đáng vẻ thế nào? Tham sân si là ba đường ác. Chấp trước kiên cố, tham danh văn lợi dưỡng, tham ngũ dục lục trần, đây là quỷ, đời sống của họ là đời sống của cõi quỷ. Có chút không như ý nhỏ thì tâm sân giận liền sinh khởi, đổ ky, chướng ngại người khác, đó là đời sống của địa ngục. Đúng sai không rõ, chánh tà không phân biệt, không thể thân cận thiện tri thức, hằng ngày thân cận với tà tri thức, ở trong kinh Phật gọi là “thầy tà, bạn ác”, thân cận qua lại với

những người này, đây là ngu si, là đời sống của súc sanh. Chúng ta nghĩ xem đáng sợ biết bao! Bản thân chúng ta phải thời thời khắc khắc phản tỉnh, không nên đi nhìn người khác, phản tỉnh lại đời sống của mình là đời sống gì? Nếu như bạn sống đời sống con người thì ngũ giới thập thiện viên mãn rồi, khởi tâm động niệm, lời nói việc làm nhất định tương ứng với ngũ giới thập thiện, nhất định tương ứng với hiếu - đễ - trung - tín. Chúng ta hiếu thân tôn sư, cha mẹ còn sống thì phải luôn quan tâm chăm sóc, nếu cha mẹ không còn thì phải thường xuyên nhớ ân đức của cha mẹ. Bản thân cố gắng tu học, nhà Phật nói đem công đức ấy hồi hướng cho cha mẹ. Công đức là gì? Mặc áo, ăn cơm đều là công đức, khởi tâm động niệm đều là công đức, không dám khởi niệm ác, không dám khởi vọng tưởng, vì khởi niệm ác, khởi vọng tưởng, làm việc sai trái là có lỗi với cha mẹ, đây là hồi hướng thật sự. Không phải nói mình mỗi ngày niệm bao nhiêu câu Phật hiệu, đọc bao nhiêu quyển kinh, đem công đức này hồi hướng cho cha mẹ, cha mẹ không nhận được gì cả! Tại sao vậy? Vì Phật hiệu, tụng kinh đó là hữu khẩu vô tâm. Công đức chân thật là đời sống của bạn phải tương ứng với lời dạy của Phật, với lời dạy của thánh nhân, đó gọi là công đức, công đức đó có thể hồi hướng.

Cho nên công đức chân thật là ở khởi tâm động niệm của bạn, ở lời nói việc làm của bạn. Bạn dùng tâm thuần thiện, thuần là tâm yêu thương người, thuần là tâm hạnh giúp người khác phá mê khai ngộ, hoàn toàn thực hiện vào trong đời sống, trong công việc của chính mình thì đây là công đức chân thật, dùng công đức này hồi hướng mới có tác dụng, đây là hiếu thuận cha mẹ đích thực, niệm niệm không quên. Nếu cha mẹ vãng sanh rồi, công đức này có thể giúp họ nâng cao phẩm vị; nếu cha mẹ không may ở đường ác thì công đức này có thể giúp họ siêu sanh. Đây là siêu độ chân thật, không phải mời mấy vị hòa thượng, đạo sĩ tụng kinh thì có thể siêu độ được, đó là mê tín, hoàn toàn ở trên tâm hạnh thực tế của mình. Quý vị có lẽ đã đọc qua Ảnh Trần Hối Ưc Lục của pháp sư Đàm Hư. Đàm lão ghi lại chuyện của bạn ngài là cư sĩ Lưu “tám năm gian khổ đọc Lăng Nghiêm”, ông siêu độ gia thân quyến thuộc của ông như thế nào? Siêu độ oan thân trái chủ của ông như thế nào? Không có bất kỳ hình thức nào, hoàn toàn dựa vào đức hạnh của mình. Khởi tâm động niệm, hành vi đời sống như những gì Phật dạy, học những gì Phật hành, đây gọi là hiếu dưỡng cha mẹ, tôn kính sư trưởng, yêu thương anh em. Có thể tôn trọng hết thầy chúng sanh, yêu thương bảo vệ hết thầy chúng sanh vô điều kiện, vô tư, tận tâm tận lực giúp đỡ hết thầy chúng sanh, giúp chúng sanh lìa khổ được vui, chỉ có một cái tâm như vậy, chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Ý nghĩ này, cái tâm này chính là chí của trời, trong Phật pháp gọi là nguyên của Phật. Quý vị nghĩ thử, chúng ta gần đây ở bên này giảng kinh Vô Lượng Thọ, đúng lúc giảng đến 48 nguyện, mỗi nguyện đều là giúp đỡ chúng sanh lìa khổ được vui, “lìa khổ được vui” là tổng nguyện. Thế nhưng lìa khổ được vui là quả, có quả ắt có nhân, muốn khiến hết thảy chúng sanh lìa khổ được vui thì trước tiên phải dạy họ tu nhân. Nhân là gì vậy? Phá mê khai ngộ. Khổ là mê, từ trong mê mà ra; vui là từ trong ngộ mà có. Phá mê chính là liền lìa khổ, khai ngộ thì liền được vui. Cho nên, bậc đại thánh thế xuất thế gian cả đời các ngài đều là làm công tác dạy học, dạy học là trực tiếp giúp chúng sanh phá mê khai ngộ, còn những ngành nghề khác đều là thuộc về gián tiếp, dạy học là trực tiếp. Không những chỉ dạy mà còn phải làm ra tấm gương cho người ta thấy, hy vọng mọi người nhìn thấy hình tướng của các ngài, nghe thấy ngôn luận giáo huấn của các ngài thì giác ngộ, sáng tỏ. Chúng ta phải noi theo thánh hiền, học tập theo Phật Bồ-tát thì mới có thể đạt được quả báo chân thật.

Chúng ta phải hiểu rõ đạo lý này, nhất là chúng ta ở vào cuối thế kỷ này, tai nạn liên tục, tai nạn cũng tương đối nghiêm trọng. Làm thế nào tiêu tai miễn nạn? Làm thế nào tự độ độ người? Điều ở việc hiểu rõ chân tướng vũ trụ nhân sinh, triệt để quay đầu, quay đầu là bờ thì vấn đề này liền có thể được giải quyết. Lời tiên đoán của phượng Đông, phượng Tây đã nói có rất nhiều khả năng xảy ra tai nạn, kết luận cuối cùng đều kết được hay. Mục đích của lời tiên đoán không phải là cảnh cáo bạn tai nạn sắp đến, mà là để bạn hiểu rõ có khả năng xảy ra những sự việc này, chúng ta làm một cuộc chuyển đổi từ trên tâm lý, gấp rút quay đầu, đoạn ác tu thiện. Tai nạn rốt cuộc có hay không là quyết định ở trong khoảng một niệm của chính chúng ta, không phải quyết định ở cảnh giới bên ngoài, quyết định ở chính mình. Cho nên, chúng tôi ở trong buổi giảng thường nói, tâm tham chiêu cảm đến nạn nước; trong kinh Lăng Nghiêm nói sân giận là nạn lửa, ngu si là nạn gió, cống cao ngã mạn là động đất. Nếu như chúng ta dập tắt tham sân si từ trong nội tâm, chúng ta học khiêm tốn, nhẫn nhượng đối với người, với vật thì tai nạn này liền không còn nữa. Người trời Tứ Thiên tại sao không có ba nạn lớn nước, lửa, gió vậy? Vì họ hoàn toàn chế phục được tham sân si rồi. Cho nên người rất có phước báo thì nơi họ sống là đất phước. Chúng ta nghe Phật nói rồi thì phải giác ngộ, phải hiểu rõ, chúng ta thật sự phải dập tắt tham sân si mạn từ trong nội tâm, dùng một mảnh từ bi để xử sự, đối người, tiếp vật.

Hôm qua tôi giảng kinh khuyên mọi người học Phật Bồ-tát. Phật Bồ-tát dùng ánh mắt gì nhìn người vậy? Các ngài thấy hết thảy chúng sanh đều là Phật

Bồ-tát. Đó là sự thật; chúng ta thấy hết thấy chúng sanh đều là phàm phu, đều là người ác, là thấy sai lầm; chúng ta thấy sai rồi, Phật Bồ-tát thấy chính xác. Thế nhưng người thông thường nghe thấy lời nói này của tôi, họ giữ ý kiến tương phản: “Phật Bồ-tát thấy sai rồi, chúng tôi thấy mới chính xác, rõ ràng người đó là người tốt, người kia là người xấu.” Tại sao Phật Bồ-tát cũng không phân biệt được tốt xấu vậy? Trên thực tế, Phật Bồ-tát thấy chính xác, chúng ta thấy sai rồi. Đạo lý này rất sâu, phải suy nghĩ thật kĩ, sửa lại quan niệm sai lầm của chúng ta, sửa lại hành vi sai lầm của chúng ta; chịu ơn người giọt nước thì vĩnh viễn ghi nhớ, mãi mãi không quên; người ta có gì không phải với chúng ta thì tuyệt đối không nên nhớ ở trong lòng, phải quên nó sạch sành sanh, dứt khoát không lưu lại ấn tượng, vậy bạn mới có điều kiện học Phật, mới có tư cách làm Phật. Vong ân bội nghĩa, thường hay ghi nhớ người này không phải với ta, người kia có lỗi với ta thì người này chắc chắn đọa tam đồ, hằng ngày tụng kinh niệm Phật vẫn là phải đọa tam đồ. Những năm đầu triều Thanh, pháp sư Quán Đảnh cũng có cách nói như vậy, ngài nói không sai chút nào. Hy vọng chúng ta nhớ lấy, chúng ta hết lòng nỗ lực học tập, gấp rút quay đầu, tiêu tai miễn nạn. Tốt rồi, hôm nay thời gian đã hết, chúng ta học đến đây.